

Un any de pandèmia: L'hostaleria sent «haver pagat els plats trencats» amb «moltes obligacions i ben pocs ajuts»

Els responsables de Can Pau de Cantallops, El Caimán de Roses i La Pau de Maçanet de Cabrenys expliquen les repercussions en els seus establiments



Nisu Castelló parant taula en el restaurant Can Pau de Cantallops

El sector serveis és una de les puntes de llança més importants de l'economia de l'Alt Empordà i entre els seus actius destacats hi ha tot el món de l'hostaleria i la restauració. Els establiments han hagut de passar un any de confinaments, restriccions i moments d'indefinió que encara perduren. Des d'aquest dilluns, poden obrir de manera ininterrompuda des de primera hora del matí fins a les cinc de la tarda, berenars i sopars segueixen prohibits, però això no impedeix que se sentin perjudicats tot i haver fet grans inversions en seguretat.

Nisu Castelló, de Can Pau de Cantallops, i Manolo Hornos, del Caimán de Roses, coincideixen en una expressió que ho resumeix tot: «A la restauració i l'hostaleria, ens han fet pagar els plats trencats». Aquesta opinió és compartida per Pili Garcia, responsable del bar La Pau, de Maçanet de Cabrenys, per a qui «aquest darrer any tot han estat entrebancs i hem tingut sort que la clientela ens ha fet costat i que tenim un poble dinàmic». Els ERTA han estat a l'ordre del dia de bars i restaurants. «Ens han imposat moltes obligacions i ens han donat pocs ajuts», diuen.

Són tres establiments de referència en les seves respectives especialitats. El restaurant Can Pau de Cantallops combina, des de fa anys, la gastronomia amb l'acollida d'esdeveniments socials i ball. «Si parlem de casaments, comunions i festes, fa un any que està tot parat. En general, hem caigut un seixanta per cent en facturació i haurem estat cinc mesos tancats del tot sense poder ingressar res. Sempre hem esperat que la situació millorés, però s'han pres decisions que no ens han ajudat gens», explica Nisu Castelló.

Des del seu punt de vista, «hi ha hagut una clara discriminació territorial amb els confinaments locals i comarcals si, en el nostre cas, comparem un poble petit com Cantallops amb qualsevol gran ciutat. I el fet de concentrar l'hora de dinar, però amb un aforament del trenta per cent, ha fet que tothom vingués de cop i ens calgués més personal per a fer menys feina». Castelló afegeix «l'absència de clients estrangers, sobretot francesos» en el seu llistat de punts vermells.

El Caimán de Roses està situat a la plaça de Catalunya. Té terrassa i gaudeix també de la doble condició de referent per als clients autòctons i els turistes. Manolo Hornos té clar que, si han pogut aguantar fins ara «ha estat gràcies a la gent de Roses que ha seguit venint quan ha estat possible. Som un establiment familiar i ens ho hem fet com hem pogut. Havent invertit molts diners en seguretat: mampares, neteja i desinfecció constant... Potser hem patit menys que altres restaurants i bars més dedicats al turisme, però això no impedeix que, llevat d'alguns ajuts puntuals de l'Ajuntament, les altres administracions ens han deixat ben sols. Només servim per pagar impostos».

Pili Garcia comparteix l'agraïment «a tots els clients habituals del poble que ens han fet costat i, també, a molta gent de la comarca que ha vingut quan l'han deixada». Per a ella, Maçanet de Cabrenys i altres municipis d'interior han tret profit «de la bona imatge dellocs de muntanya tranquils, amb molts serveis i natura». Nisu Castelló coincideix en aquesta visió de les repercussions de la pandèmia en un dels pocs vessants positius que pot tenir, com és «l'impuls del turisme rural, l'oferta que tenim és molt bona i ara ha quedat en evidència que és així».

Manolo Hornos posa èmfasi en «la clientela fidel que ha impedit que la patacada hagi estat més gran. Els hem d'estar agraïts». Pili Garcia, des del bar de la plaça de Maçanet, destaca que «la gent necessita llocs de trobada com el nostre, és la manera que tenim de socialitzar». Aquests hostalers i restauradors confessen tenir «els motors al ralenti» a l'espera que la temporada turística sigui bona, un fet que, com diuen tots quatre amb una mateixa afirmació, «no passarà fins que es reobri realment la frontera».

Nisu Catelló mira enrere i reflexiona amb veu alta: «Tot plegat és un malson, però quan s'hagi acabat i puguem reobrir per atendre tothom, tornarem a ser els de sempre».

Font del document:

https://www.emporda.info/comarca/2021/03/09/laposhostaleria-sent-pagat-plats-trencats/489536.html?utm_source=rss